

+
M
PAX

28 november 2021
1^e zondag Advent, jaar C
Lk. 21,25-28.34-36

Veelgeliefden,

de teksten van deze zondag komen nogal gewelddadig over. *De volkeren zullen in angst verkeren. De mensen zullen het besterven van schrik, in spanning om wat de wereld gaat overkomen.* De diepste angst van de mensen komt hier naar boven: de angst om het bestaan. Vooral in het boek van de Apocalyps lezen we over een grote strijd tussen een afschuwwekkend beest en het uitverkoren volk, een definitieve strijd tussen kwaad en goed, tussen ongelovigen en gelovigen. Het is een strijd op leven en dood en het bepaalt onze eeuwigheid. Toch zijn deze beelden niet allereerst op de toekomst gericht: de toekomst ligt immers in Gods hand en is aan niemand bekend. Vandaar dat de beschrijving van de toekomst meer zegt over het nu dan over wat er komen gaat. Nu al is die grote strijd tussen goed en kwaad aan de gang. Daarom zijn deze beelden ook troostvol voor ons nu. Ze beschrijven dat door alle strijd heen, God met zijn gelovigen de overwinning zal behalen. Deze boodschap van Jezus is bedoeld als vertroosting voor ieder die in nood verkeert, die vervolgd wordt, die op welke wijze ook onder pijn en leed gebukt gaat. Het is de centrale boodschap van het evangelie, namelijk dat niet lijden en dood maar verrijzenis en verheerlijking het laatste woord hebben. Het laat zien dat de strijd die wij nu te voeren hebben, dezelfde strijd is die Jezus voor ons gevoerd heeft en die in de eindtijd gevoerd zal worden. En die strijd speelt zich in elke tijd af: in heden, verleden en toekomst. Steeds weer opnieuw “totdat Hij wederkeert”, tot zijn glorievolle Wederkomst als de overwinning die Jezus op het Kruis behaald heeft, zich definitief en volledig verwerkelijk in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, het hemelse Jeruzalem van omhoog.

Die strijd vindt om ons heen plaats in de wereld. Maar ze vindt nog meer plaats in ons innerlijk. In ons ervaren we de strijd tussen goed en kwaad, tussen geloof en ongeloof, tussen vertrouwen en angst, voor of tegen God. De gebeurtenissen om ons heen vormen een spiegel voor wat er in ons gebeurt. De kosmische tekenen zijn de barensweeën van de nieuwe schepping. Voor de ongelovige komt dan ook nu de angst voor het bestaan omhoog. Angst, paniek, pessimisme, kijk maar om u heen: het zijn de tekenen van het ongeloof, de zonden tegen geloof en hoop en liefde. Wie niet op eigen kracht vertrouwt maar op God, heeft geen rede tot paniek: hij heft zijn hoofd omhoog. De gelovige weet dat alle tekenen ten diepste de barensweeën zullen zijn voor een nieuwe wereld. Ze zijn geen reden tot paniek, maar eerder een reden tot vreugde: verheug u, hef u hoofd omhoog, want u redding is nabij.

Zo ziet de toekomst er voor ons rooskleurig uit, ondanks alle verdrukking waarin we in het heden leven. Hoop doet leven. Het uitzicht op het hemels Jeruzalem en de terugkeer naar ons hemels vaderhuis kan ons de kracht geven om alles te verdragen. Maar de hemelse Vader heeft ons in zijn eeuwige barmhartigheid meer gegeven dan alleen de hoop voor de toekomst, iets wat nog komen moet. Hij kent onze kleinheid en zwakheid. Hij heeft ons meer, veel meer gegeven: Hij heeft ons zijn Zoon gegeven die mens geworden is. Maar ligt onze troost dan in het verleden? Is dat niet een schrale troost voor het heden? De Vader en de Zoon hebben dat begrepen en zij hebben de Geest gezonden vanaf het Kruis zodat de Zoon ook in het heden aanwezig is: in zijn Kerk, vooral in de sacramenten, in het bijzonder in het Sacrament, waarin heden, verleden en toekomst op een speciale wijze samenkomen en met elkaar verbonden worden.

In het allerheiligst Sacrament van de Eucharistie is het verleden present geworden: de verlossing op het Kruis wordt voltrokken. In het allerheiligst Sacrament van de Eucharistie komt de toekomst nu al naar ons toe: we delen reeds in de definitieve voltooiing en het eeuwig leven. In het allerheiligst Sacrament van de Eucharistie is het heden aanwezig: de werkelijke en blijvende tegenwoordigheid van de Heer in de gedaante van brood en wijn. Heden, verleden en toekomst komen samen, iedere keer als wij de Eucharistie vieren. In het geloof van de verlossing op het Kruis, in de hoop op de definitieve overwinning in de toekomst en in de liefdevolle aanwezigheid van de Heer in het Sacrament, daarin ligt onze ware troost om in onze dagen verder te gaan op de weg die de Heer voor ons heeft uitgestippeld, met lief en leed, met strijd en vrede. Donec venias, totdat Gij wederkeert.